

Kaj pa nevrokirurgija??!

Saša Kostanjevec

Deževno jutro je obetalo dokaj miren dan. Zbudi me budilka, že ob šestih. Z dežnikom v roki se odpravim proti SBM, z namenom preživeti dan na oddelku nevrokirurgije. Zakaj nevrokirurgija? Ker je to ena izmed smeri, ki se mi zdi izredno zanimiva. Zelo prijazno me je sprejel predstojnik oddelka doc. dr. Gorazd Bunc. Seznanil me je z nekaterimi osnovnimi podatki oddelka. Oddelek je bil ob mojem prihodu dokaj poln. Najprej je bil na dnevnem redu kolegij. Trije zdravniki, specializant, višja medicinska sestra in moja malenkost. Dežurni zdravnik je razložil kaj se je dogajalo ponoči (predstavljajte si žargon, ki ga uporabljajo pri Emergency Room – to ti da vedeti, da še je veliko, veliko stvari, ki se jih boš moral še naučiti). Sledila je vizita po oddelku, kar je bilo precej zanimivo. Lepo se mi je zdelo, kakšen odnos imajo do bolnikov.

Dr. Bunc je imel nato nekaj pogovorov s svojimi pacienti. Jaz pa sem teh nekaj minut izkoristila zase in pustila nase delovati vse vtise. Težko si je predstavljati kako "odštekan" je občutek biti v beli halji v bolnišnici, kjer boš verjetno čez slabih 10 let resnično delal. Pa se mi v tistem trenutku niti sanjalo ni, kaj mi sledi čez dobro uro. Imela sem možnost prisostvovati operaciji. Pokazali so mi, kje je ženski filter in mi povedali, kje je operacijska soba. Stopila sem v sobo, se v tišini, nikjer nikogar, preoblekla. Stopila sem v operacijsko, kjer je že ležala pacientka srednjih let pod narkozo. Okoli mene je bilo kar nekaj medicinskih sester, ki so skrbele, da bo med operacijo s pacientko vse v redu. Dve sta se trudili obriti lase, kjer bo čez kakšne pol ure dr. Bunc zarezal v kožo. Instrumentarka je skrbno in zelo natančno pripravljala na stotine zadev, katere bodo uporabljene med operacijo (od gaz, alkohola, raznih skalpelov, do šivov za konec). Ko je bilo vse pripravljeno, je sledil rez v lasišče. Bala sem se, da se mi bo zvrtele in bom izgubila tla pod nogami. Potem pa slišim po radiu (ki je skrbel, da ni bilo mučne tišine) "Enjoy the silence" (Depech Mode). Globoko zadiham. Z mano je vse v redu. Ko je koža prerezana in odstranjena sledi žaganje lobanje, prerez možganskih ovojnic. Vse po sistemu, koža naprej, lobanja na levo, dura mater na desno. Pokažejo se možgani. Nadaljnji potek sem lahko spremljala preko TV (v OP je ogromen mikroskop, preko katerega nevrokirurg bolje vidi kaj počne). Pokaže se približno 4 cm velik tumor, ki je bil zelo močno ožiljen. Sledi odstranjevanje. Počasi, vztrajno in potrpežljivo. Spoštljivo sem opazovala mirnost nevrokirurga. Po približno treh urah je bil tumor odstranjen. Sledilo je šivanje, še dve drenaži. In po treh napornih urah in pol (bolečine v hrbtu zagotovljene) je bila operacija zaključena, pacientka pa v redu.

Nisem mogla verjeti, da sem bila zares prisotna pri vsem tem. V filtru sem se preoblekla v svoja oblačila. S tresočimi koleno sem odšla na oddelek, vzela svoje stvari, se poslovila od osebja in zapustila bolnišnico. Ura je bila malo pred drugo, ko sem stala pred vhodom in docela dojela, kako hvaležna sem lahko za tako nepozabno izkušnjo. Hvaležna vsem tistim, ki so mi ta dan omogočili. Hvala.

Za konec pa še citat, ki ga je nekoč izjavila Sharon Stone in se mi je zelo dopadel: "If you act like you know what you're doing, you can do anything you want-except neurosurgery."